

relle, saglige kriterier, idet kommuner ikke uden lovhjemmel kan yde tilskud til enkeltpersoner, som er begrundet i varetagelsen af de pågældendes individuelle interesser.

Spm. nr. S 894

Til skatteministeren (18/12 96) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Finder ministeren det acceptabelt og i overensstemmelse med gældende skatteregler, at kommuner foretager rentefrie udlån af kommunale midler til såkaldte feriefonde, der er oprettet med henblik på at skaffe kommunens medarbejdere billigere feriemuligheder, og hvilke skattemæssige konsekvenser bør sådanne lån have?«

Begrundelse

Tinglev Kommune i Sønderjylland har i ni år foretaget udlån til de kommunale medarbejders feriefond. Tilsynsrådet i Sønderjyllands Amt har bedømt den pågældende sag og truffet afgørelse om, at Tinglev Kommune skal afvikle det pågældende låneengagement. Baggrunden herfor må efter det oplyste være, at udlån af den pågældende type ikke er lovligt.

De medarbejdere, der i årenes løb har opnået mulighed for leje af feriebolig, hvor prisen har været ansat lavt på grund af tilskud til driften, ses så vidt det kan bedømmes at have opnået et vederlag (den sparede leje), som der tilsyneladende ikke kan være sket en beskatning af.

Svar (7/1 97)

Skatteministeren (Carsten Koch):

Det er ikke min opgave som skatteminister at tage stilling til, hvorvidt det er acceptabelt – eller lovligt – at kommuner rentefrit stiller beløb til rådighed for feriefonde. En sådan bedømmelse tilkommer det stedlige tilsynsråd at foretage. Med hensyn til den skattemæssige vurdering af et sådant arrangement, kan jeg oplyse, at et rentefrit lån, der ydes til en feriefond, ikke i sig selv vil have skattemæssige konsekvenser for de pågældende medarbejdere.

En feriefonds udlejning af ferieboliger til ansatte i en kommune vil som udgangspunkt

kun udløse beskatning i de tilfælde, hvor skattemyndighederne kan godtgøre, at der konkret er tilflydt den pågældende en økonomisk fordel. Såfremt skattemyndighederne kan bevise, at den pågældende ville have lejet en tilsvarende feriebolig på markedsvilkår, skal beskatning ske med et beløb svarende til forskellen mellem den betalte leje og markedslejen. Det vil i praksis være vanskeligt for skattemyndighederne at tilsidesætte en forklaring om, at der ville være valgt en billigere feriebolig, hvis ferieboligen skulle have været lejet på markedsvilkår.

Det var bl.a. sådanne bevisvanskeligheder, der i 1993 førte til etablering af de særlige værdiansættelsesregler for personalegoder i ligningslovens § 16. Efter denne bestemmelse skal den blotte rådighed over et gode som udgangspunktet beskattes på grundlag af markedsværdien. For en række goder er der fastsat særlige værdiansættelsesregler. Det gælder f.eks. for den skattepligtige værdi af en sommerbolig, hvor værdien i ligningslovens § 16, stk. 5 ansættes til 1/2% pr. uge af ejendomsværdien pr. 1. januar i rådighedsåret for hver af ugerne 22-34 og 1/4% for hver af årets øvrige uger.

En feriefonds udlejning af ferieboliger kan være omfattet af reglerne i ligningslovens § 16. Det forudsætter imidlertid for det første, at arbejdsgiveren har en bestemmende indflydelse på hvem af de ansatte, der får adgang til at leje de enkelte ferieboliger. Dernæst skal arbejdsgiveren have en direkte væsentlig indflydelse på fonden, herunder f.eks. gennem tilskud, der i væsentlig grad dækker udgifterne til ferieboligerne, jf. Skatteministeriets cirkulære til ligningsloven, cirkulære nr. 72 af 17. april 1996 punkt 12.4.1.

Spm. nr. S 895

Til skatteministeren (18/12 96) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om der er kendskab til, at kommuner og/eller amter har stillet offentlige bygninger vederlagsfrit til rådighed for ferieengagementer for ansatte i kommuner eller amter, og vil ministeren i bekræftende fald oplyse, om et offentligt tilskud til ferieafholdelse medfører, at tilskuddet må betragtes som et skattepligtigt vederlag?«